

Bạch Diệc Sơ

Contents

Bạch Diệc Sơ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	20

Bạch Diệc Sơ

Giới thiệu

Thể loại: Nhược công, cường thụ, cường thủ hào đoạt, đổi thụ, HEConverter: PhamNhaDoanEditor: Anh NguyễnNguyễn O

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-diec-so>

1. Chương 1

Ngụy Chính nhật được Bạch Diệc Sơ vào một ngày tuyết rơi bất tận. Đứa bé năm, sáu tuổi nằm co ro rúc trong đồng tuyết, gương mặt trắng xanh, nhìn thoáng qua trông ngoan ngoãn và tĩnh lặng, đáng vẻ ngủ say làm cõi lòng Ngụy Chính rung động. Hắn không hiểu sao thời điểm ấy lại bắt lái xe dừng xe lại.

Lẽ ra bị dày dạn dọa dọa bởi băng tuyết mùa đông, khuôn mặt sẽ đông cứng run lấy bầy, cả khuôn mặt sẽ nhăn nhoe trong sóng vô cùng, nhưng vẻ bình yên của cậu bé lại ầm ập đến lạ.

Tài xế nhìn ánh mắt cậu muốn nói gì lại thôi, Ngụy Chính không chớp mắt phân phó nói: “Đem nó về.”

Ôm đứa bé người, người ta mới biết đứa bé lạnh đến mức cận kề cái chết, đánh mất tri giác.

Là một đứa bé mồ côi.

Ngụy Chính đưa ra quyết định khiến mọi người bất ngờ, rằng sẽ nhận nuôi cô nhi này.

Ngụy gia có tay trong là xã hội đen, danh tiếng vang xa thế giới. Bước ra từ những cuộc thanh trừng băng nhóm, với thủ đoạn khó lường, Ngụy gia khiến người người kính nể. Hiện tại cánh tay quyền lực đã vươn ra bạch đạo, cảnh sát không làm gì được hắn, không dám khinh thường Ngụy gia. Dẫu tẩy trắng thế này thì không xóa được vết máu ngày xưa, chỉ là lờ đi xem như không thấy.

Ngụy Chính có con, vì lẽ đó nên không ai hiểu tại sao Ngụy gia lại nhận nuôi một đứa con trai, mặc dù chỉ là nuôi lớn lên thì chả có vấn đề gì, nhưng nếu đứa bé kia nhen nhóm tà tâm gì bất chính thì sao ?

Thời điểm được hỏi tên, Ngụy Chính nhẹ nhàng mỉm cười, lơ đãng nói : « Nhật được ngày tuyết rơi, gọi là Bạch Diệc Sơ đi, hy vọng khi hắn lớn lên có thể trắng nõn như ban đầu. »

Nghe thế người ta cũng chỉ cung kính thưa vâng, nhưng Ngụy gia chẳng khác gì đáy vực đen thăm thẳm, hy vọng gì việc nhảy xuống đáy sẽ trong sạch.

Có thể chính Ngụy Chính cũng cảm thấy điều này thật khó tin, chỉ cười lớn một tiếng, nhưng tiếng cười nghe thật lạnh nhạt.

Khi Bạch Diệc Sơ mười tuổi, bởi vì từ tuổi thơ cơ cực, vì lẽ đó mà cơ thể cũng trở nên yếu ớt nên Ngụy Chính phải mời thầy dạy học ở nhà.

Người ngoài đều nói Ngụy gia với đứa con trai nuôi này thật sự tốt không để đâu cho hết, có phải hiềm muộn gì đâu mà lại cam tâm tình nguyện nuôi một cái ả sắc thuốc.

Chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng, số lần gặp nhau của hai người họ trong năm năm qua chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Ngụy Chính không rảnh rỗi gì cho cam, cùng lắm là chỉ có thể gặp những ngày lễ tết, đối thoại cũng chỉ nói về bài tập làm thế này, đa số chỉ là lời căn dặn của Ngụy Chính, còn Bạch Diệc Sơ chỉ biết cúi đầu thưa vâng.

Ở trong bóng tối, Ngụy Chính có thể thấy gò má nhợt nhạt của cậu. Lỡ ho khan hai tiếng, lông mi cậu run rẩy, liền cau mày lại như đang cố chịu đựng.

Lúc này, Ngụy Chính mới bừng tỉnh. Bạch Diệc Sơ yếu ớt của hắn bị người mẹ vô trách nhiệm ném vào mùa đông tàn nhẫn, không chỉ muốn đóng băng thân thể mà còn muốn đóng băng tâm can Bạch Diệc Sơ.

Nghĩ vậy hắn cảm thấy tiếc thương vô cùng, nhưng cũng chỉ gọi lại tỏ ra dịu dàng hơn trước, nhưng mà chỉ đến thế mà thôi.

Trong ký ức về Bạch Diệc Sơ, thời điểm nhìn thấy đứa bé ấy, chỉ đơn thuần như con mèo nhỏ.

Nhưng có một vài người không nghĩ như thế, đặc biệt là con ruột của Ngụy Chính.

Ngụy Viễn là một đứa nhỏ nóng tính, không cho phép ai giành lấy sự quan tâm của cha, cho dù chỉ là một câu nói quan tâm đơn giản.

Một lần tìm đến tận mặt Bạch Diệc Sơ quấy nhiễu, đối phương nhần nhịn nhưng cũng có mức độ :

« Cậu có vẻ rảnh rồi ? »

Luôn bị Bạch Diệc Sơ lơ là, Ngụy Viễn bị hỏi bất ngờ nên không biết phản ứng ra sao, ánh mắt đối phương lạnh lùng, sắc mặt trắng xám vô cùng, hàng mi buông xuống như bóng tối nhìn không thấu.

« Nếu tôi là anh, tôi sẽ tỏ ra thật ưu tú để cha coi trọng tôi. Chứ không phải rơi vào cảnh nực cười này, chỉ biết chực chờ để được quan tâm. »

Lúc này Ngụy Viễn mới hoảng hốt nghĩ ra, Bạch Diệc Sơ không được phép đi học cùng hắn, cũng không được phép đụng vào súng ống này nó.

Ngụy Viễn rốt cuộc cũng chịu yên tĩnh một thời gian.

2. Chương 2

Thời điểm lần thứ hai chú ý đến Bạch Diệc Sơ là khi cậu mười hai tuổi, rốt cuộc có thể bước ra bên ngoài Ngụy gia đi học.

Cậu học rất tốt, ngoại trừ thân thể ốm yếu phải uống thuốc thì cậu chẳng khác gì những người xung quanh.

Khi hắn đưa cho Ngụy Chính kết quả học tập, bởi vì mới giải quyết được một số chuyện phức tạp mà hắn thấy có chút thả lỏng, vì thế không ngần ngại khen ngợi một câu.

Vô tình làm đối phương lộ ra một nụ cười diễm lệ, con ngươi Ngụy Chính co rụt lại, hô hấp như dừng lại trong nháy mắt.

Đẹp đẽ, mọi thứ đều bị lu mờ bởi một khóe môi cong.

Ngắn ngủi nhưng rực rỡ.

Nguy Chỉnh phát hiện hấn có phản ứng, khàn khàn nói mấy tiếng, động tác cũng trở nên cứng nhắc, lập tức bảo Bạch Diệc Sơ đi về trước, đối phương do dự liếc bằng kế quả học tập phải đưa cho thầy đang đặt ở trên đùi Nguy Chỉnh, nhưng vẫn nghe lời đi ra khỏi cửa.

Cậu vừa đi không lâu, Nguy Chỉnh đã gọi điện cho tình nhân của hấn.

Đáng tiếc đối phương đến chậm, chờ đến chậm, Nguy Chỉnh chờ cô tắm xong thì nhận ra dục vọng của mình đã mềm oặt, liền không liếc mắt đuổi tình nhân về.

Tình nhân không nói gì cứ thế hiên ngang bước ra cửa lớn Nguy gia, Nguy Chỉnh đứng dậy đến phòng con trai để trả kết quả học tập.

Thiếu niên thân thể trắng nõn thon dài, đơn bạc ngây thơ, vẻ đẹp yếu ớt, còn có giọt nước rơi xuống,

Thời điểm nhìn thấy Nguy Chỉnh, cậu thoáng chốc hoảng loạn, theo bản năng nắm chặt khăn tắm, gương mặt vì tái nhợt sau khi tắm lại phảng phất chút ửng hồng, đáng vẻ thất kinh, khiến cho vẻ đẹp thuần khiết kia lại càng trở nên diễm lệ.

Trong nháy mắt, Nguy Chỉnh trầm mắt xuống, cổ họng khô khan nhưng vẫn cười nói : « Mới tắm xong ? Cha mang bằng kết quả học tập đến cho con. » Hấn buông lời động viên trước sự gượng gạo của cậu : « Trước mặt cha mình còn phải nựng nưng sao ? »

Nhưng bản thân hấn biết, dục vọng của hấn đang cứng lên.

Sau buổi tối ngày hôm ấy, mọi người vỡ lẽ Nguy gia đổi khẩu vị sang mua vui trên thân thể đàn ông.

Thân thể yếu ớt thơ ngây mềm mại là thế, nhưng buổi tối hôm ấy Nguy Chỉnh vẫn chưa ra tay, chỉ là kiềm chế dục vọng của mình lại.

Không làm ra loại chuyện kinh khủng kia.

Nguy Chỉnh nhắm mắt lại, nhớ tới cái tiếng gọi cha kia, bỗng nhiên nổi lên tà ý.

Bạch Diệc Sơ năm mười bốn tuổi, cùng Nguy Chỉnh ngủ trên một cái giường, bên ngoài nhìn vào đều thấy Nguy Chỉnh yêu thương đứa con trai này biết bao, có thể nói đi đâu làm gì cũng có nhau.

« Với cha việc gì phải ngại ngùng. »

Lời nói thân mật, hành động mờ ám cuối cùng là đến buổi tối nằm cạnh nhau.

Đáy lòng Bạch Diệc Sơ kỳ thật không thích việc thỉnh thoảng phải nhận lấy một nụ hôn, tình cờ là lướt trên mặt, rơi xuống môi, khuấy đảo bên trong, hoặc là nụ hôn ngẫu nhiên trên cái cổ mảnh khảnh, sau đó từ từ, Bạch Diệc Sơ nhắm mắt cam chịu để vạt áo của mình bị cởi ra, sau đó đầu vú bị ngậm, không ngừng bị liếm láp, đùa giỡn. Bạch Diệc Sơ lúng túng giây dựa, cuối cùng gương mặt đỏ bừng, đầu vú bị liếm láp ướt át, quần áo bị cởi bỏ lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Rốt cuộc Ngụy Chính cũng chịu mặc lại quần áo cho cậu, tình cờ lại nhìn thấy gương mặt ngày một tinh xảo đẹp đẽ của Bạch Diệc Sơ, hẳn lại không kiềm chế nổi ngậm lấy đầu vú cậu cách một lớp quần áo, thẳng cho đến khi làm cho con trai nuôi mình viên mắt ướt át nghẹn ngào, hẳn mới chịu tha cho cậu, kéo cậu vào trong lòng ngực như động viên chẳng khác gì một người cha mẫu mực.

Bạch Diệc Sơ làm sao đủ thủ đoạn để chống lại Ngụy Chính ?

Cậu đi đâu cũng luôn có người theo dõi.

Cứ nhần nại như thế, nhần nại cho đến một buổi tối, Ngụy Chính ung dung thông thả cởi áo của cậu, thỏa mãn nở ra nụ cười : « A Bạch à, có mình cùng cha chơi trò này không ? »

Hết chương 2

3. Chương 3

Thiếu niên quần áo xộc xệch chạy qua, quần gia không nhận ra mỹ nhân khéo mắt ứng hồng diễm lệ như hoa hải đường kia chính là thiếu niên gương mặt trắng xám nghiêm nghị cả ngày không nói một câu – Bạch Diệc Sơ.

Cổ cậu đầy dấu hôn xanh tím, bước chân trần muốn trốn chạy, mà theo sát là Ngụy Chính đang dùng vũ lực ôm lấy hông cậu ôm trở lại.

Bạch Diệc giây không ra, đôi mắt ngập tràn van lơn nhìn quần gia, nhưng ngay sau là Ngụy Chính âm trầm nên ông chỉ dám cúi mặt xuống không dám nhìn nhiều.

Ngụy Chính âu yếm ôm Diệc Sơ vào lòng ngực, nhẹ giọng nói : « A Bạch của cha muốn chơi ở chỗ này đúng không ? »

Cơ thể Bạch Diệc Sơ cứng đờ, cuối cùng bị mang trở về phòng.

Quần gia lắc đầu một cái, một thoáng thương hại, thật không nên mà, chơi đàn ông cũng nên buông tha cho con trai nuôi của mình chứ.

Buổi tối hôm ấy đối với Bạch Diệc Sơ có lẽ là ác mộng.

Ngụy Chính trói hai tay hắn lại, đem thứ đàn ông của cậu cắm sâu vào thân thể chính hắn, sau đó cứ thế nhấp nhô.

Làm mãi làm mãi, ý thức Bạch Diệc Sơ trở nên ảm đạm, nhưng dáng vẻ bên ngoài của cậu cứ trông dịu ngoan và vô hại, cứ làm người ta yêu mãi không thôi.

Lòng Ngụy Chính mềm nhũn lại, lần đầu Bạch Diệc Sơ há hốc mồm, dùng âm thanh mềm mại nức nở xin hắn thương xót, nhưng sau này cũng chỉ biết cắn môi cam chịu.

Hắn trườn mền hôn lên lồng ngực ướt đẫm mồ hôi, dịu dàng cởi dây trói, dụ dỗ : « Sau này ngoan ngoãn nghe lời, cha sẽ yêu thương con. »

Bạch Diệc Sơ phô bày ra dáng vẻ ỷ lại, tựa vào lồng ngực hắn, buồn ngủ muốn nhắm mắt lại thì cảm nhận thấy Ngụy Chính đang hôn mình, cả người lập tức run rẩy lên vì ghê tởm

Nhưng đối phương lại hiểu lầm, cảm thêm thương tiếc ôm cậu chặt thêm nữa.

Ngụy Viễn đối với sự thân mật của bọn họ cảm thấy khó hiểu, có thể nói toàn bộ từ trên xuống dưới nhà họ Ngụy chỉ có Ngụy Viễn mới không phát hiện ra Bạch Diệc Sơ nói là con trai nuôi nhưng thực ra chính là tình nhân của Ngụy Chính.

Quả thực quý trọng sủng ái đến muốn gì được nấy.

Có thể loại cha nào, lúc nào cũng chực chờ mở áo ngậm lấy đầu vú con trai nuôi của mình.

Bỗng nhiên có một ngày, Ngụy Chính phải xử lý chuyện gì lớn, để lại Bạch Diệc Sơ một mình ở nhà, lúc này cậu đã mười lăm tuổi, u buồn đẹp đẽ như một đóa hoa nhài, trắng xám mà diễm lệ.

Ngụy Viễn như bắt được cơ hội, thiếu niên mười tám tràn ngập oán hận bị cướp mất cha cuối cùng cũng được tỏ rõ oan ức : « Mày chỉ là thứ con hoang, tại sao cha luôn che chở cho mày ? »

Ngày thường, Bạch Diệc Sơ bị Ngụy Chính bao bọc rất kỹ, Ngụy Viễn không có cách nào tiếp cận được, ngay cả lần trước thừa dịp Ngụy Chính không chú ý mà đẩy ngã Bạch Diệc Sơ một cái, lập tức bị cha phát hiện, ông liền giáng cho hắn một bạt tai, ngữ điệu lạnh lùng : « Cút »

« Muốn biết tại sao không ? » Bạch Diệc Sơ cười nhẹ, buồn bã như lá khô, nghiêng đầu hồn nhiên nhìn Ngụy Viễn : « Tôi sẽ cho anh biết tại sao ? »

Ngụy Viễn nhìn nụ cười ấy, tuyệt vọng đến mức đáng sợ.

Hắn bị Bạch Diệc Sơ nắm lấy cổ tay cùng hắn vào phòng Ngụy Chính, tất cả ý nghĩa trong đầu hắn lúc này chỉ là ngón tay đối phương thật dài, trắng nõn.

Bạch Diệc Sơ mở tủ ra để hắn đi vào, nhìn Ngụy Viễn nheo mắt lại mà cười lạnh : « Chẳng phải anh nói muốn biết tại sao ư ? »

Hắn liền cắn răng chui vào, Bạch Diệc Sơ để lại một cái khe.

Một lúc sau, Ngụy Chính trở về.

Sắc mặt u ám, nhưng ngữ điệu vẫn dịu dàng : « A Bạch »

Ngón tay Bạch Diệc Sơ run lên một cái, người đàn ông nhìn thấy bỗng nhiên nở nụ cười, lại rồi giống như thở dài nói : « Con thật hư, yêu thích người khác sao lại không tâm sự cho cha nghe ? »

Trong nháy mắt, sắc mặt Bạch Diệc Sơ tái nhợt như tờ giấy.

Cậu không ngờ rằng Ngụy Chính ra ngoài vì chuyện của cậu, đối phương quả thật giám sát mọi nhất cử nhất động của cậu.

Bức ảnh bị vứt ra trước mắt mình, thiếu nữ xinh đẹp cùng thiếu niên đang mỉm cười rạng rỡ.

« Con chưa bao giờ ở trước mặt cha cười vui vẻ như vậy » Giọng điệu đố kị, độ kị đến bóp méo cả nhân cách. Ngụy Chính căm hận nhìn bức ảnh, nhưng khi chạm vào người Bạch Diệc Sơ lại trở nên dịu dàng hiền hậu, ngữ điệu nhẹ nhàng làm người ta kinh ngạc.

« A Bạch mong manh của cha, làm sao cha tổn hại con được. Con nói xem cho phải làm gì với con bé này ? Dám dụ dỗ A Bạch của cha, cha phải dày ả nó thế nào đây ? »

« Không muốn. » Bạch Diệc Sơ run rẩy nói : « Không muốn, con cùng với cô ấy không có gì. »

Ngụy Chính nheo mắt lại, cái lạnh thấu xương hiện rõ nơi đáy mắt, bàn tay vươn ra vuốt ve gương mặt cậu con trai nuôi, ghé vào tai hắn thân mật nói : « Cha không tin »

« Cha... »

Ánh mắt khẩn cầu, Ngụy Chính nhìn đáng vẻ của cậu mà đáy lòng chỉ thêm cuộn trào sát khí, nhưng bề

ngoài lại tỏ ra vẫn còn hy vọng nói : « A Bạch nếu như cũng có thể cho cha một nụ cười đẹp đẽ như vậy thì thật là tốt quá rồi. »

Bạch Diệc Sơ cố ép ra một nụ cười méo mó, gương mặt Ngụy Chính càng trở nên âm trầm, trong nháy mắt còn trở nên trắng bệch.

Gương mặt Ngụy Chính u tối, âm thanh khàn khàn : « A Bạch, chứng minh cho cha xem con với nó thật sự không có gì. »

Đây là ám chỉ.

Bạch Diệc Sơ hiểu ám chỉ.

Ngụy Viên như không tin vào mắt mình, nhìn Bạch Diệc Sơ đưa tay, từ từ, run rẩy mở ra cúc áo của chính mình.

4. Chương 4

Mỗi cúc áo được cởi ra, quần áo đơn bạc bị gỡ bỏ lộ ra thân thể trắng nõn còn chưa phai dấu hôn.

Hắn nghe thấy Bạch Diệc Sơ nhẹ nhàng nói : « Cha ơi. »

Sau đó, hắn thấy cha mình như được toại nguyện, đem đứa con trai nuôi ép dưới người.

Bọn họ ở bàn học, nơi mà mấy phút trước Bạch Diệc Sơ còn ngồi đọc sách, hiện tại thì bị ép ngồi trên bàn, thân thể, lưng dựa sát tường, bàn tay nắm chặt lấy một góc bàn học.

Ngụy Viễn nhìn không rõ động tác Ngụy Chính, tựa hồ đang liếm mút thứ gì trên lồng ngực trắng nõn ấy, say mê không chịu buông tha, nhưng hắn có thể thấy rõ Bạch Diệc Sơ đang ngửa cổ ra, biểu lộ vẻ cam chịu, tuyệt vọng. Thân thể vì Ngụy Chính mà trở nên tuyệt vọng, bàn tay bấu chặt bàn học trắng bệch ra, hoàn toàn không có vẻ gì là thư thái.

Không biết Ngụy Chính đang làm cái gì, Bạch Diệc Sơ bỗng nhiên cầu xin.

« Cha, không muốn... »

« Không phải chỗ này, không... »

Sách trên bàn bị ném hết xuống sàn nhà, nương theo tiếng rên rỉ của Bạch Diệc Sơ, Ngụy Viễn run rẩy cả thân thể, chỉ thấy Bạch Diệc Sơ nằm ở trên bàn sách, một bên đầu vú bị ngậm ướt át, mặt trên còn có thể thấy rõ dấu răng, bị liếm láp ướt át óng ánh. Quần áo cậu nửa kín nửa hở, đáng vẻ say đắm lòng người, viên mắt ửng hồng.

Nghiêng đầu sang một bên, Ngụy Chính chôn đầu vào cổ cậu. Ngụy Viễn có thể nhìn thấy gò má Bạch Diệc Sơ ở trong bóng tối, cùng với hàng mi đang run lên từng hồi,

Thời điểm Ngụy Chính cởi quần của cậu, Ngụy Viễn đã nhắm mắt lại, không dám nhìn xuống.

Nếu như hắn nhìn, sẽ nhìn thấy người cha đáng kính của mình đang chen giữa hai chân của chính đứa con trai nuôi mà bú liếm, sau đó từ từ ngậm lấy dục vọng của con nuôi mà không ngừng nhả ra, nuốt vào.

Nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng lay động của chiếc bàn, ngày một rõ ràng, theo đó là tiếng thở hổn hển của thiếu niên.

Bức ảnh rơi xuống mặt đất, Ngụy Chính liếc nhìn nó một cái, rồi lại cúi đầu nhìn Bạch Diệc Sơ, gương mặt cậu ửng hồng, hắn từ từ di chuyển hông, nuốt trọn lấy bộ phận sinh dục của cậu. Bạch Diệc Sơ thở dài một tiếng rồi xuất ra. Hắn cúi xuống thăm thì bên tai cậu câu gì đó. Nhìn ánh mặt không thể tin được của cậu, Ngụy Chính cười ôn nhu mà hung tàn.

Ngày thật dài, hoàng hôn đến, thời điểm u buồn mà yên tĩnh nhất, Ngụy Chính mặc lại quần áo nhật lấy bức ảnh, ném vào thùng rác.

Thời điểm của tử mở ra, Ngụy Viễn đã cứng nhắc của người lại, Bạch Diệc Sơ đứng trước mặt hắn, trên người cậu lúc này khoác một chiếc áo khoác mỏng, có thể thấy rõ dấu hôn từ cổ uốn lượn xuống phía dưới, cậu bình thản nói : « Giờ thì biết tại sao rồi đấy. »

Trong nháy mắt, Ngụy Viễn chỉ muốn bật khóc.

5. Chương 5

Bạch Diệc Sơ không tới trường học nữa, ngày đó Ngụy Chính đã ghé vào lỗ tai cậu nói : « Từ giờ chờ cha ở nhà, cha sẽ tha cho con bé ấy. »

Bạch Diệc Sơ nhớ tới thiếu nữ với đôi mắt trong trẻo và khuôn mặt mỉm cười, mà thản nhiên nói : « Chỉ là chút rung động nhất thời thôi. »

Là rung động thuần khiết tinh khôi.

Chỉ tiếc là cậu đã rất bẩn, rất bẩn.

Bạch Diệc Sơ không ngờ một ngày nọ Ngụy Chính đưa cho cậu chiếc đèn bọc da thật-chất-là-bọc-da-người, họa tiết phức tạp tinh xảo. Thời điểm Ngụy Chính đưa cho cậu, lập tức ôm cậu vào lòng hỏi : « Con có thích không ? »

Cảm thấy rất quen thuộc, thực sự rất quen thuộc.

Ngụy Chính nói cho cậu biết đâu là da thú vậy, nhưng nụ cười hờ hững của hắn làm Bạch Diệc Sơ cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

Ngụy Chính mời thầy đến tận nhà dạy, mà Ngụy Viễn đã không còn đến tìm cậu gây sự nữa.

Thật ra hắn đã không còn có thể tìm cậu gây sự nữa.

Ngụy Viên muốn học nhiều thứ, dù sao tương lai hắn sẽ tiếp nhận Ngụy gia.

Nghe đồn hắn bị đưa đến một nơi rất xa để học hỏi thêm kiến thức.

Bạch Diệc Sơ thoáng hồi tưởng.

Ngày Ngụy Viên đi mưa phùn rơi hiu hắt, hắn thật sự quyết tâm đi, đồ đạc chất thành một đống, chỉ là cứ lưu luyến mãi Bạch Diệc Sơ. Khi đấy cậu chỉ đơn thuần nghĩ rằng đối phương sẽ chỉ thẳng vào mặt cậu mắng cho một trận, nhưng đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu là bông hoa hải đường trắng.

« Cho em này. »

Ngụy Viễn nhìn thay đổi trong mắt Bạch Diệc Sơ mà phát lạnh, tim hắn rung động, sau đó cánh tay thon dài của cậu nhận lấy đóa hoa. Tay Bạch Diệc Sơ rất đẹp, lại được cả đóa hoa tô điểm, Ngụy Viên nhen nhóm ham muốn được hôn lấy ngón tay cậu, nhưng một giây sau đó, đóa hoa đã bị một bàn tay khác giật lấy, ném xuống đất.

Giọng nói lạnh lùng của Ngụy Chính : « Mà không biết em mà dị ứng phấn hoa. »

Ngày ra đi, Ngụy Viễn suốt đời không quên những câu nói ấy.

Bạch Diệc Sơ cúi đầu nhìn cánh hoa thuần khiết nhiễm bụi bặm. Thật ra cậu không thích hoa hải đường, cùng với bất kỳ hoa gì.

Cậu không dị ứng phấn hoa. Trước đây có một lần Ngụy Chính cưỡng bức cậu, hắn đã đặt cậu giữa vườn hoa. Bạch Diệc Sơ vẫn còn nhớ những đóa hoa diễm lệ nở rộ khi ấy. Cậu bị ép dưới đất, Ngụy Chính vừa khen cậu, vừa ca ngợi : « A Bạch của cha đẹp như hoa . »

Khi đó Bạch Diệc Sơ mặc đồng phục học sinh, phéc mơ tuya bị kéo xuống, lộ ra sơ mi trắng mỏng tanh. Ngụy Chính không cởi áo ra, mà hôn hít không ngừng qua lớp áo. Đường như đây là sở thích của hắn, thật ra hắn yêu điều này vì nhìn thấy thiếu niên miễn cảm vì bị kích thích mà hai viên mắt rưng rưng, lộ ra vẻ ảm đạm cam chịu.

Ngụy Chính nói ra những lời này, rồi đưa một đóa hải đường đỏ tươi đến trước mặt Bạch Diệc Sơ.

Mẹ của Bạch Diệc Sơ là gái lầu xanh, chính vì thế đứa con bà sinh ra cũng đẹp như hoa và cũng không thể khỏi số mệnh bị người ta mua vui trên thân xác giống bà.

Thời khắc bàn tay Ngụy Chính hướng tới, Bạch Diệc Sơ bỗng cảm thấy hoảng loạn bất an, như vô số các buổi tối khác, hoặc là bị trói tay ở đầu giường, hoặc là bị cà vạt trói chặt tay. Dù cậu có kêu la vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. Ngụy Chính có thể mặc sức thỏa mãn ham muốn xâm chiếm cơ thể cậu, rồi cứ như thế, Bạch Diệc Sơ cũng học được cách nắm chặt lấy ga trải giường, để những dấu hôn xanh tím lần lượt trên cơ thể mình.

Cậu bỗng nhiên run rẩy, cắn răng nhỏ xuống một giọt nước mắt, ánh mắt ươn ướt nhìn Ngụy Chính làm cõi lòng hắn thoáng chốc mềm nhũn ra, rồi như tơ vò, gạt bỏ đi hết dục vọng, vội ôm siết cậu vào lòng, dịu dàng hỏi : « Con sao vậy ? »

« Khó chịu lắm. » Lần đầu tiên được Bạch Diệc Sơ chủ động dựa vào lòng, Ngụy Chính quên hẳn đi hạ bộ đang cương cứng của mình.

Cho dù cậu có căm ghét hắn thế nào, nhưng chỉ cần cậu ban phát chút dịu dàng thoáng chốc, Ngụy Chính đều có thể móc tim hắn mà đưa ra cho cậu.

Ngụy Viễn ra đi, ngày hắn bước đi, lúc hắn rời nhà thì Bạch Diệc Sơ bỏ đi.

Có thể cậu chỉ muốn ra ngoài khuây khỏa nhưng trong mắt Ngụy Chính là muốn bỏ hắn mà đi.

Tuy rằng đó cũng là ước muốn của Bạch Diệc Sơ và cậu cũng thực sự hành động. Nhưng tai mắt của Ngụy Chính ở khắp mọi nơi, chỉ cần cậu bước xa hơn vài bước thì cũng đủ khiến vẻ mặt của Ngụy Chính trở nên dọa người.

Cái giá phải trả của Bạch Diệc Sơ chính là cổ chân bị khóa lại, giống như tù nhân bị giam hãm, bị theo dõi từng nhất cử nhất động. Mỗi bước đi đều có những âm thanh « leng keng>.

Thầy giáo vẫn tận tâm dạy dỗ cậu, rất ý thức rời đi những dấu hôn và xiềng xích trên người cậu. Bỗng

nhien một ngày nọ, cậu học sinh gương mặt đẹp đẽ trắng bệch như hoa như ngọc ấy thỉnh cầu thầy có thể đem cho cậu mượn quyển sách lần trước được không.

Làm sao có thể nhẫn tâm từ chối ?

Làm theo như ma quỷ dẫn lối, thời điểm mang sách tới, đối phương cười rộ lên làm người thầy hoảng hốt, không kiềm lòng được mà hỏi : « Trò cũng yêu thích sách của tác giả này sao ? »

.....

Ngụy Chính xuất hiện từ lúc nào, âm thầm quan sát cuộc trò chuyện hòa hợp của hai người, đổ kị vì Bạch Diệc Sơ chưa bao giờ dành cho hắn nụ cười với má lúm đồng tiền đẹp rực rỡ như thế.

« Ông có thể đi được rồi » Giọng nói trầm thấp, sắc mặt Bạch Diệc Sơ lập tức tái nhợt hẳn đi.

Ngụy Chính neho mắt làm vẻ vô hại nhìn Bạch Diệc Sơ : « Không nữa sao ? »

Bạch Diệc Sơ nhìn qua khung cửa sổ thấy thầy giáo đang che dù đi ra ngoài sân, rồi lại cúi đầu nhìn xiềng xích dưới chân mình. Ngụy Chính không đợi câu trả lời của cậu, đi ra phía cửa, khóa trái cửa lại.

Tiếng khóa « lạch cạch », trong nháy mắt làm thân kinh Bạch Diệc Sơ căng thẳng. Hôm nay cậu mặc cái áo ngủ rộng lớn, chỉ cần cúi đầu thôi là có thể lộ ra chiếc cổ trắng mịn.

Trời mưa rả rích xuống mấy ngày nay.

Bạch Diệc Sơ thoáng nghĩ, chỉ là không ngờ mưa bụi lất phất cũng có thể làm cho không khí lạnh thấu xương đến thế. Cậu chợt nhớ ngày Ngụy Viễn đi, mưa bụi lạnh lạnh vỗ lên mặt cậu, cảm giác lạnh lẽo của xích chân cũng lạnh như mưa vậy.

Thời khắc Ngụy Chính hôn cậu, Bạch Diệc Sơ lùi về phía sau vài bước, vừa vặn bị dồn ép vào chân tường. Động tác này chọc giận Ngụy Chính, hắn vòng tay ra sau cố định gáy cậu, hôn càng sâu làm Bạch Diệc Sơ không cách nào trốn chạy, chỉ có thể dùng sức bấu lấy vách tường.

Gió từ cửa sổ thổi vào, mang theo mưa bụi lạnh lạnh. Ngụy Chính thấy thiếu niên trong lòng mình run rẩy rút người lại, hắn triu mến nhìn cậu, sợ cậu lạnh liền buông lỏng tay ra để đi đóng cửa sổ.

Bạch Diệc Sơ thừa cơ hội chạy trốn khỏi gian phòng, thời điểm cậu bước đi thì khóa chân đã có phản ứng, thanh âm vang lên rầm rầm trong nháy mắt. Ngụy Chính lập tức dùng cánh tay đang đóng chặt cửa sổ, đem Bạch Diệc Sơ lôi trở về.

Cửa sổ mở tung ra, tiếng gào thét chói tai vang lên. Thầy giáo trẻ tuổi mang theo sách giáo khoa quay đầu lại, nhìn về hướng mơ hồ, thấy hai bóng người đang dây dưa với nhau

Thầy có hay không nhận ra người bị ép ở phía dưới là học sinh của mình, cảm giác lạnh toát bỗng chạy dọc sống lưng thầy.

Ngụy Chính nói ra lời âu yếm, nhưng lạnh lẽo hiện rõ trong ánh mắt.

« A Bạch, xem hắn đang nhìn chúng ta kìa. »

Áo bị xốc lên, Bạch Diệc Sơ khó chịu nhắm mắt lại, nghe Ngụy Chính ghé vào lỗ tai cậu cười nhẹ : « Chúng ta làm thử bên cửa sổ nhé. Được không ? »

Mưa bụi lạnh lạnh rơi xuống trên mặt Bạch Diệc Sơ, thầy giáo nếu như đứng lâu hơn một chút sẽ phát hiện học sinh của hắn đang bị ép buộc dựa vào bên cửa sổ, cố gắng giữ chặt quần áo của mình.

Bạch Diệc Sơ bỗng nhiên giãy dụa, dây khóa cũng phát sinh thanh âm chói tai, Ngụy Chính trầm mặt lại, lẩm bẩm câu : « A Bạch của cha càng ngày càng không nghe lời. »

Cửa sổ đóng lại, cậu bị đặt lên ghế, đối phương chậm rãi ngồi xuống, viền mắt của Bạch Diệc Sơ đỏ ửng, chỉ biết cắn răng chịu đựng. Ngụy Chính ghé vào lỗ tai hắn thở dốc, không kiềm chế được mà co rút lại phía dưới, nhưng vẫn không ngừng nhấp nhô.

Một lần sắp nhập thì ghế tựa sẽ theo đó vang lên tiếng động, xiềng xích quanh chân Bạch Diệc Sơ cũng vang lên tiếng kêu rầm rầm, giấy dựa không ngừng cuối cùng đành chấp nhận buông xuôi, chỉ còn lại tiếng thở dốc của Ngụy Chính.

Trời tối lại, phòng khóa, bọn họ làm tình trên ghế, dây khóa vang lên điên loạn rồi cũng tắt, chỉ còn Bạch Diệc Sơ trở nên ngoan ngoãn và phục tùng, muốn hôn thì cậu ưng thuận khẽ mở môi, nhắm mắt cam chịu, không còn giãy dụa khi đầu ngực bị liếm láp, thậm chí còn khẽ cười khi quần áo bị trút bỏ.

Mà Ngụy Chính lưu luyến vuốt v thân thể cậu, để lại những dấu hôn.

Thời điểm hắn rời khỏi cơ thể cậu, thì bạch trọc cũng từ vị trí giao hợp của cơ thể hai người cũng chậm rãi chảy xuống.

Bạch Diệc Sơ bị trói chặt vào ghế tựa, cậu cúi đầu nhìn thân thể tại tả của mình, rồi lại nhìn tinh dịch đang chảy xuống từ đùi đối phương, nhỏ giọt xuống đất hình thành một dấu ấn.

Ánh mắt Bạch Diệc Sơ đờ ra, khóe môi nặn ra một nụ cười.

Tuyệt vọng, buồn bã, lạnh nhạt đã thành thói quen.

Ngụy Chính si mê hôn lầy đôi môi diễm lệ của cậu, Bạch Diệc Sơ không có giống như trước đây nghiêng đầu tránh né, khi những nụ hôn lần lượt trên cổ, cậu sẽ chỉ rùng mình một chút, sau đó từ từ nhắm chặt mắt lại.

6. Chương 6

Bạch Diệc Sơ đang yếu dần đi.

Có lẽ ngày đó gió thổi quá mạnh, khiến cho cơ thể yếu đuối của cậu lại càng thêm thảm hại. Nằm ở trên giường sốt mấy ngày trời, Ngụy Chính lúc nào cũng túc trực bên chăm sóc cho cậu mà không khỏi áy náy, nhìn thân thể yếu nhược của cậu chỉ biết tràn ngập tiếc thương.

Bạch Diệc Sơ mặc kệ, lúc nào cũng trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, khi mở mắt ra đều thấy Ngụy Chính dịu dàng hỏi cậu muốn gì, rồi âu yếm ôm lấy cậu vào lòng.

Có tối nọ, cuối cùng cậu cũng hạ sốt, Bạch Diệc Sơ tỉnh lại sau cơn mê sảng, nghiêng đầu thấy gương mặt tiều tụy của Ngụy Chính.

Là bởi vì yêu nên mới thế này sao ?

Bạch Diệc Sơ cụp hàng mi, đuôi mắt lộ ra vẻ yêu mỉa mai.

Chỉ có yêu thôi mà cũng khiến người ta căm ghét đến thế.

Nhìn Bạch Diệc Sơ có chuyển biến tốt lên, Ngụy Chính không khỏi vui mừng, nhưng rốt cuộc đâu lại hoàn đấy, một ngày nọ thậm chí còn ho ra máu.

Lần này có vẻ nghiêm trọng, Ngụy Chính tối sầm mặt lại, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng : « Không phải ông nói cơ thể đã tốt hơn rồi sao ? Thế nào mà còn ho ra máu ? »

Bác sĩ run cầm cập không nói được cái gì, chẳng lẽ lại nói thiếu nam này sinh ra đã yếu mệnh, từ khi còn nhỏ đã chịu đủ cực khổ, có thể lê lét mà sống đến bây giờ đã là kỳ tích.

Bạch Diệc Sơ lúc đó bị Ngụy Chính ôm vào lồng ngực, lộ ra phần da thịt đầy dẫu hôn xanh tím, thân thể dựa dẫm vào ngực Ngụy Chính, bỗng nhiên liếc mắt nhìn bác sĩ, ngửa đầu gọi : « Cha ơi. »

Ngụy Chính cúi đầu, nhìn thấy đôi môi đưa con nuôi hé ra, để lộ nụ cười diễm lệ, dương mặt dù trắng xanh, nhưng đôi mắt đỏ tươi làm hắn không kiềm chế được mà cúi xuống hôn.

Bạch Diệc Sơ lơ đi ánh mắt ngạc nhiên của bác sĩ, chỉ hờ hững nghiêng đầu đón nhận những nụ hôn rơi trên mặt mình, nhìn Ngụy Chính bằng vẻ mặt ngây thơ vô độ : « Đẳng nào cũng không chữa được, để ông ấy đi đi »

Ngụy Chính hiếm thấy vẻ ôn hòa trên mặt cậu ấy lập tức thụ sủng nhược kinh.

Bác sĩ thức thối cúi đầu, thời điểm ông ta xoay người đóng cửa lại, Ngụy Chính đã lập tức ép cậu trên giường, đối phương cũng ôm lấy cổ hắn, đầu hôn lại càng nhiều hơn trên da thịt.

Bạch Diệc Sơ chỉ thuần túy nở một nụ cười đẹp đẽ, nếu như Ngụy Chính thích, cậu có thể cương cứng lúc nào, cậu cũng chẳng phản kháng khi Ngụy Chính tiếp cận nữa, cho dù có người ở đây, cậu cũng có thể tự nhiên cũng hắn phối hợp, thuận theo hắn mà hé môi ra để hắn tàn phá lấy khoang miệng, nằm trên giường, cậu để hắn làm theo ý muốn, trút bỏ quần áo của cậu ra.

Dây khóa vang lên, Bạch Diệc Sơ bỗng nhiên tối sầm mặt lại đẩy Ngụy Chính ra.

Ngụy Chính bị bắt ngờ, hoàn toàn không lường trước được, nhưng nhìn vẻ của Bạch Diệc Sơ thì không phải là do hoảng sợ. Hắn không muốn cưỡng bức cậu, những ngày qua Bạch Diệc Sơ luôn chấp nhận phối hợp với hắn, dù vẻ mặt luôn hờ hững nhưng cũng sẽ chủ động đưa tay vòng lấy hơn, đồng ý nghiêng người để hắn hạ người xuống, cùng hôn môi say đắm, không giống như trước đây luôn cam chịu, chán ghét.

« Làm sao vậy ? »

Hai da thịt trần trụi đang dính lấy nhau, cảm nhận được nhiệt độ của nhau. Ngụy Chính thích sự thân mật thể này, mà Bạch Diệc Sơ lại giống như đứa trẻ đang làm nũng với Ngụy Chính.

Ngụy Chính vốn phải tức giận, nhưng nhìn thấy đối phương lộ ra vẻ oan ức, lòng bỗng mềm nhũn xuống, nhẹ nhàng dỗ dành đối phương.

Bạch Diệc Sơ mím môi không nói lời nào, chỉ rầu rĩ tỏ vẻ không vui, nhìn Ngụy Chính rồi khẽ rung hàng mi, mang theo vẻ nức nở : « Cha còn không tháo xích cho con. »

Lời như nỉ non, ngọt ngào đến tận xương.

Lòng Ngụy Chính hạnh phúc nhưng đồng thời cũng hơi do dự, Bạch Diệc Sơ nhìn hắn không nói lời nào, lập tức cười gằn xuống, nổi giận như sắp chạy xuống giường, dây khóa lại vang lên tiếng rầm rầm.

« Cha sẽ cởi mà... »

Nghe thời lời ưng thuận, Bạch Diệc Sơ hài lòng mỉm cười, nghiêng đầu yêu mị nhìn đối phương, không còn đẩy hẳn ra nữa.

Nếu như là một giấc mơ, Ngụy Chính hy vọng vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Dù cho trong lòng cậu thực ra đã tính kế muốn rời khỏi hẳn.

7. Chương 7

Ngụy Viễn trở lại, giờ đã là chàng trai cao lớn, hẳn học được cách cười giả tạo. thành thạo xử lý những chuyện vụn vặt hay lớn lao, cái vẻ nông nổi ngông cuồng ngày xưa chỉ còn là cái bóng, hoảng hốt như hoa trong gương, trắng trong nước, tình cờ nhìn lại những năm tháng đã qua, giật mình thấy gương mặt diễm lệ lạnh lùng :

Nhiều năm như vậy, thần thái vẫn như thế mà hỏi hẳn : « Anh muốn biết tại sao không ? »

Ngụy Viễn bình tĩnh trong giấc mộng, rồi lại cay đắng cố vui mình trong giấc ngủ.

Trở lại cũng chẳng phải chuyện lớn lao, Ngụy Chính như nhớ ra mình có một đứa con trai, chỉ đơn giản nói : « Lớn lên nhiều rồi. »

Gương mặt nhiều nét giống với Ngụy Chính, nhưng người cha đầu để tâm, chỉ thuần túy nhận xét một câu, Ngụy Chính cũng không thấy thất vọng, chẳng qua rời nhà đã lâu, gương mặt của cha tái nhợt không ít.

Hắn không nhìn thấy Bạch Diệc Sơ, thời gian biểu của cả hai trái ngược nhau, mỗi ngày hẳn đều bận rộn ở công ty, đến khi về đã là buổi tối, lúc đấy cậu cũng đã đi ngủ.

Cảm giác thất vọng tràn ngập trong hẳn.

Bỗng nhiên một ngày trời mưa.

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, mưa tới cũng nhanh đi cũng nhanh, Ngụy Viễn trở về nhà từ rất sớm, nhàn rỗi thở dài ra một hơi, hẳn đã an bài các thuộc hạ của mình ở vị trí quan trọng, những người mà hẳn đích thân đào tạo, các tâm phúc của hẳn.

Đại khái đây là bệnh chung của con cháu nhà giàu, theo bản năng an bài cho mình một đường lui.

Thiếu niên năm nào cũng đã trở thành thanh niên, gương mặt vẫn diễm lệ muôn thuở, chỉ đứng hững hờ,

nhàn nhật nhìn, tựa hồ đang nhìn mưa đang rơi, nhìn hoa trong vườn khoe sắc, nhưng Bạch Diệc Sơ không bao giờ bước về hướng đấy. Đó là nơi chôn vùi cậu cùng ác mộng thê lương, cậu không muốn đặt chân đến đấy, chỉ là phút nhất thời mở cửa sổ, thờ ơ nhìn đóa hoa trong làn mưa buồn tha thiết.

Cậu cúi đầu liếc nhìn Ngụy Viễn, chỉ là thuần túy nhìn một người không quá quan trọng, Ngụy Viễn chợt nhớ những chuyện trước đây, cậu đã luôn nhìn hẩn đề phòng như thế, khi quần gia thông báo rằng hẩn sẽ có một người em trai, lúc đó hẩn đã giận dữ ném hết đồ chơi lên mặt cậu, một vết xước dài trên gương mặt, nhưng cậu chỉ mím môi không nói nửa lời. Nhưng Ngụy Viễn chả còn cơ hội dương dương tự đắc cho đến khi quần gia đi.

Bởi vì Bạch Diệc Sơ một cước đạp hẩn xuống hồ nước.

Ngụy Viễn khóc văng lên cầu xin Bạch Diệc Sơ kéo hẩn lên.

Đứa bé trên mặt vẫn còn vết thương, giọng nói lạnh lùng : « Kéo anh lên, nhưng anh phải đưa tôi món đồ chơi anh đã ném vào mặt tôi. »

Cửa sổ bị đóng lại.

Ngụy Viễn băn khoăn, có phải kia là ảo giác không ?

Thân thể Ngụy Chính bắt đầu trở nên sa sút.

Cùng lúc đó, Ngụy Viễn cũng dành thời gian ở nhà nhiều hơn, thủ đoạn của hẩn càng ngày càng giống Ngụy Chính, thâm độc bạc bẽo, đúng chất cha truyền con nối.

Bạch Diệc Sơ lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào, như mật ong vậy, ngọt đến tận đáy lòng

Chỉ cần Ngụy Chính muốn, cậu nhất định sẽ thỏa mãn hẩn.

Giống như hiện tại, cậu đang ở bên Ngụy Chính, hẩn muốn hôn, cậu sẽ chậm rãi khép hàng mi lại, bởi nếu không làm thế, sẽ lộ ra ánh mắt căm hận, lộ ra lớp nguy trang của cậu.

Ngụy Chính đang yếu đi, giờ khắc nhìn hẩn nhìn Bạch Diệc Sơ khẽ cười một cái, dịu dàng nói : « Bây giờ con đang rất hạnh phúc đúng không ? »

Hẩn nhìn đứa con nuôi của hẩn, là đáng yêu hẩn yêu cũng là đáng sợ mãi xa cách với hẩn.

Hẩn đã giữ lấy người này, từ thuở thiếu niên đến khi trưởng thành.

Cuộc đời dài đằng đẵng, liệu có thể giữ được cậu cả đời.

Bạch Diệc Sơ cúi đầu : « Cha, cha đang nói gì thế ? »

Ngụy Chính nhẹ nhàng giữ cậu trong lòng, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng : « Thuốc kia là bác sĩ đưa cho con ? »

Bạch Diệc Sơ làm nũng tựa sát vào hấn, nhẹ nhàng ồm một tiếng.

Hấn nhẹ giọng : « Nếu biết vậy thì ngay từ đầu đã không uống. »

Ngụy Chính vuốt ve gương mặt hấn, ánh mắt đầy yêu thương : « Không lẽ lại uống thuốc từ người muốn mình chết. Con nói đúng không ? »

Cậu co rụt người lại.

Ngụy Chính giữ ngữ điệu dịu dàng càng làm Bạch Diệc Sơ thấy sợ hãi.

« Con căm thù cha, chỉ muốn thoát khỏi cha, mặc dù con cười nhưng lòng hận thấu xương. Con biết rõ điều đấy, cha cũng biết. »

« Cha đã nghĩ hay là nhốt con lại chỉ có cha mới được chạm vào con, cha muốn con là của cha mãi. »

« Thật ra cha rất sợ... »

Ngụy Chính thở dài nói, Bạch Diệc Sơ nắm chặt những ngón tay của mình lại :

« Con hận cha, con muốn giết cha. »

« Vậy thì như con mong muốn đi. »

« Cha không sợ con đầu độc ta. A Bạch, cha chỉ sợ không được ở bên con nữa. »

Hấn sợ Bạch Diệc Sơ sẽ tuyệt vọng mà tử tự, vậy thà cho cậu một ước mơ để cậu nỗ lực sống tiếp, cho dù Bạch Diệc Sơ muốn hấn chết.

Ngụy Chính muốn ôm lấy đứa con trai nuôi, nhưng người trong lòng lấy ra con dao từ tay áo đâm vào bụng hấn, mím môi lại, lạnh lùng nhìn hấn.

Ngụy Chinh bất đắc dĩ mỉm cười :

« A Bạch, cha chỉ muốn ôm con một cái. »

Bạch Diệc Sơ thể ngờ bị người đàn ông ôm siết lấy, máu tươi từ mũi dao chảy xuống, cậu cứ lặng thinh như thể không nhúc nhích, đầu óc trống rỗng.

Hận hấn. Thù hấn. Oán hấn. Chỉ không yêu hấn.

Hận sự bá đạo của hấn.

Thù cách hấn giữ lấy cậu

Oán hấn...nói mọi chuyện cho cậu, để cậu cả đời không quên được hấn.

Âm thanh Ngụy Chinh rên rỉ trong tai hấn :

« Lúc trước tôi đem em về, khi ấy em còn rất nhỏ. »

« Tôi không ngờ rằng...em sẽ là người tôi yêu mãi mãi. »

« A Bạch, em có thể thật lòng cười với tôi được không ? Giống như chưa kia, khi em còn chưa căm hận tôi. Có được hay không ? »

Bạch Diệc Sơ vẫn giữ nguyên tư thế, cúi đầu nhìn máu nhỏ xuống.

Ngụy Chinh lộ ra một nụ cười phức tạp : « A Bạch, tôi yêu em. »

Chấp nhận để đối phương sống, còn bản thân chết, chỉ cầu mong đối phương ban phát chút tình yêu.

Bạch Diệc Sơ ngẩng đầu ảm đạm nhìn hấn, bỗng nhiên nở ra nụ cười đẹp nhất từng có.

Chỉ là nước mắt cũng theo nụ cười ấy tuôn rơi.

8. Chương 8

Nguy Viễn xử lý hậu sự, thừa kế Nguy tộc.

Thời gian đầu, hắn luôn đi sớm về muộn. Nằm ngoài dự đoán của Bạch Diệc Sơ, Nguy Viễn không xử tội cậu như thế nào chỉ đơn thuần tuyên bố Nguy Chính lâm bệnh nặng, sau thời gian chống chọi vật lộn cuối cùng cũng không qua khỏi. Mọi người bán tin bán nghi, nhưng trước người thanh niên giống hệt Nguy Chính thì cũng không dám nói gì.

Có tin đồn Nguy Viễn giết cha đoạt vị, thế nên mới chột dạ đến xác cha còn không thèm nhìn, ra lệnh cho thuộc hạ hỏa táng, Nguy Chính giờ chỉ còn là nắm tro tàn thì còn có thể điều tra gì nữa.

Bạch Diệc Sơ từ lâu đã tự nhốt mình trong phòng, mãi một hôm kia đang ngủ thì tỉnh giấc, phát hiện Nguy Viễn đang ngồi ở chiếc ghế cạnh giường, chăm chú đọc sách, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn cậu, nở ra nụ cười ôn hòa: “Dậy rồi sao? Em có muốn ra ngoài một lúc không?”

Bạch Diệc Sơ nhìn Nguy Viễn, không hiểu nổi suy nghĩ của đối phương.

Hắn không phải luôn quần quýt cha hắn sao.

Sau này cậu mới vỡ lẽ, thực ra sự sống chết của cha không ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Hoa trong vườn bị thay thành hoa khác, Nguy Viễn nghiêng đầu hỏi hợt nói: “Tôi cảm thấy em không thích loại hoa này, nên đổi loại khác cho em.”

Bạch Diệc Sơ nhẹ nhàng ừ một tiếng, Nguy Viễn nói tiếp: “Em gầy đi nhiều quá, tôi cho người nấu canh tẩm bổ cho em, lúc người ta mang đến thì nhớ uống đấy.”

Cách nói chuyện dịu dàng này làm lông mày Bạch Diệc Sơ nhíu lại, không nhận được quay lại nhìn hắn. Ánh mắt thanh niên ôn hòa. Ánh mắt....

Giống hệt Nguy Chính như đúc.

Tâm thoảng chốc rung lên một cái, vẫn là giọng nói dịu dàng ấy nhưng lại nói về những điều khác, là những điều Bạch Diệc Sơ chưa từng nghe tới, tự nhiên cảm thấy thú vị.

Cậu cẩn thận đánh giá đối phương, hắn thật sự rất giống Nguy Chính, nhưng vẫn có gì đó không đúng.

Hắn không trắng trợn cưỡng bức như Nguy Chính, mà chỉ nói những chuyện vu vơ làm người khác tự thấy thú vị.

“Giờ em vẫn còn yếu, khi nào khỏe mạnh hơn, tôi đưa em ra ngoài?” Hấn còn cẩn thận hỏi cậu: “Có được không?”

Bạch Diệc Sơ mỉm cười, nhìn đối phương không chớp mắt, nhẹ nhàng đáp: “Được.”

Ngụy Viễn thật sự là người nhẫn nại, kiềm chế những dự vọng đang rục rịch trong người, không chút biến sắc, tiếp cận con mồi.

Chỉ là Bạch Diệc Sơ không thích trò mèo này của hấn, cậu không thích hấn đeo mặt nạ giả tạo ấy, rõ ràng là thèm khát nhưng lại cố làm thình.

Rồi đến ngày cậu chán ngấy đến không chịu nổi quyết định vạch trần suy nghĩ của đối phương. Ngồi đối diện nhìn Ngụy Chính đang đọc sách, cậu nheo mắt lại, lười biếng nói: “Anh biết rõ mà, trước đây Ngụy Chính đã từng làm loại chuyện đấy với tôi.”

Lời nói ra mang theo ác ý và có gì đó hả hê, nhìn thấy sắc mặt của đối phương lại càng thêm khoái chí.

Rất nhanh, thanh niên lập tức xem như không có chuyện gì xảy ra, nụ cười vẫn ôn hòa, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Nếu như vậy thì chúng ta làm đi.”

Cậu lạnh nhạt nhìn Ngụy Viễn, hấn cứ như vậy dịu dàng cẩn thận hôn lên mặt cậu, giọng thân mật: “Em cũng biết rõ mà, tôi rất yêu thích em.”

“Giống như yêu thích một đóa hoa?”

“Là yêu thích đến tận xương tủy.”

Coi như một phần da thịt, tên của em khắc sâu vào da thịt tôi.

Bạch Diệc Sơ lạnh lùng nói: “Đấy là yêu.”

Nụ cười dịu dàng của Ngụy Viễn pha chút cay đắng: “Có lẽ, tôi đã yêu em từ rất lâu rồi.”

Bạch Diệc Sơ khẽ cười mỉa mai: “Có đúng không?”

Có lẽ do quá muốn lột mặt nạ giả tạo của Ngụy Viễn, Bạch Diệc Sơ cứ như vậy đâm vào cơ thể hấn, trong nháy mắt cậu cảm nhận được cơ thể đối phương tự nhiên căng thẳng. hạ thân chỗ giao hợp tràn ra máu tươi, cậu cho rằng Ngụy Viễn sẽ đẩy cậu ra, nhưng người ấy chỉ lộ ra vẻ thống khổ cố kiềm chế đau đớn, sau đó tùy theo động tác của Bạch Diệc Sơ mà mở rộng hai chân.

Bạch Diệc Sơ nhú mảy lại, muốn lui ra, nhưng Ngụy Viễn dùng sức ôm chặt lấy cậu, xin cậu dùng thêm sức tiến sâu vào cơ thể hắn.

Cậu lẳng lặng nhìn Ngụy Viễn tái mét lại cùng với mồ hôi hột đầm ướt trán.

“Như vậy sẽ rất đau.”

“Không sao.” Đối phương vẫn dịu dàng, dù cơ thể đang run lên từng hồi vẫn cố gắng thả lỏng cơ thể, cam chịu đau đớn để nghênh hợp với Bạch Diệc Sơ, lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nhìn Bạch Diệc Sơ mà nhẹ nhàng nói: “Cuối cùng chúng ta cũng có thể kết hợp với nhau.”

....

Bạch Diệc Sơ thu ánh mắt lại, trở lại vẻ lạnh nhạt.

Máu từ nơi giao hợp chảy ra, hai người thở hổn hển, không có hôn môi chỉ có Ngụy Viễn gắng sức ôm lấy cậu.

Hắn ôm chặt lấy người này.

Hắn có được người này.

Ngụy Viễn cười mãn nguyện.

Tình cảm hắn dành cho cậu là trân trọng, muốn giữ trong lòng mà chở che, không giống như với Ngụy Chính, là muốn giam cầm cậu, độc chiếm cậu cho riêng hắn.

Hắn nghĩ trăm phương nghìn kế chỉ để Bạch Diệc Sơ hài lòng, buổi tối sẽ kể truyện cổ tích cho cậu nghe, tuy rằng cậu đều lạnh lùng đem sách của hắn quăng sang một bên, không thêm để ý đến cảm nhận của Ngụy Viễn mà đi thẳng.

Ngụy Viễn chờ đợi cậu. Hắn không ép buộc cậu, chỉ nhẫn nại chịu đựng đau đớn mà kết hợp với cậu, còn cậu thì vờ như không nhìn thấy máu tươi chảy ra ở nơi giao hợp của hai người.

Rõ ràng hôm sau bước đi cùng khó khăn, vậy mà buổi sáng vẫn không ngừng làm mấy trò lấy lòng cậu, tối đến lại cầu xin được ôm lấy cậu.

Bạch Diệc Sơ cười lạnh nghĩ, muốn khổ thì để cho hắn khổ.

Nhìn sang nhìn món đồ được tặng, Bạch Diệc Sơ khinh thường nghĩ đời nào cậu lại hứng thú với mấy thứ nhạt nhẽo ấy.

Ngụy Viễn vẫn như cũ, cố gắng nghênh hợp khi nằm dưới thân cậu. Cậu nhìn máu chảy ra từ giữa hai chân hắn, bỗng nhiên rút ra, tiến vào hắn từ phía sau, hoàn toàn không thể thấy ánh mắt phức tạp của Ngụy Viễn lúc đó.

...

Cậu đi vào một ngày có mây lãng du êm đềm, Ngụy Viễn không có nhà, người của hắn cũng không có mấy ai, dù sao với một chàng trai ngoan ngoãn yếu đuối như cậu thì cũng dễ lơ là cảnh giác.

Cậu ra ngoài thuê trọ một chỗ nhà, những ngày tháng hưởng thụ không khí tự do, cậu cứ ngỡ mình đang mơ.

Khi Ngụy Viễn tìm đến cậu cũng không thấy bất ngờ, chỉ mím môi nhìn đối phương, vô tình lại tạo thành một vết cười ôn hòa.

“Tôi đi dọc con đường này, hỏi qua rất nhiều người.”

“Hỏi họ có nhìn thấy người yêu của tôi không.”

“Người yêu tôi không thích nói chuyện, luôn trong tình trạng cảnh giác với mọi người.”

“Cậu ấy có một cái tên rất dễ nghe.”

“Gọi là Bạch Diệc Sơ.”

Ánh mắt hắn cứ mãi dịu dàng nhìn cậu.

“Nếu như có thể, ta muốn người ấy cùng ta đi đến cùng trời cuối đất.”

“Tôi muốn cùng người ấy đi đến thiên trường địa cửu.”

Giọng cậu vẫn lạnh lùng, chăm chú nhìn đối phương như cũ, nắm tay siết chặt lại.

“Đi đến cùng trời cuối đất?”

“Đi đến cùng trời cuối đất.”

Những tia nắng sót lại của mặt trời chiếu lên người kia, Bạch Diệc Sơ bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác ấm áp nhẹ nhàng.

Cậu chậm rãi, nhẹ nhàng mỉm cười.

Kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-diec-so>